

РЕШЕНИЕ

№123

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 23 март 2012г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на четиринадесети март през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря И.И.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура-Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 104 по описа за 2012 година на Административен съд-Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от В.В.М. *** против решение № 1135 от 15.12.2011 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД № 1507 по описа на съда за 2011г..

С атакуваното решение е отменено наказателно постановление № 34-0000151 от 08.08.2011 г. на Началник Областен отдел (ОО) на КД „ДАИ” - Перник, издадено срещу В.В.М.***, в частта, с която за нарушение по чл. 61, ал. 2 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България на МТ (Наредба №33) и на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози е наложено административно наказание „глоба” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лв. В останалата му част НП № 34-0000151 от 08.08.2011 г. по отношение на наложеното за нарушение по чл. 62, ал. 1, изр. 1 от Наредба № 33 административно наказание „глоба” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лв. на основание чл. 94, ал. 2 от ЗАП е потвърдено.

Касационна жалба е постъпила срещу потвърдителната част на решение № 1135 от 15.12.2011 г., постановено по НАХД № 1507 по описа на ПРС за 2011г.. В останалата част решението е влязло в сила. Жалбоподателят твърди, че решението на районния съд е немотивирано и неправилно, поради нарушение на материалния и процесуален закон, както и че същото е необосновано. Подробни доводи за тези твърдения са изложени в касационната жалба и въз основа на тях се иска отмяна на съдебния акт, в оспорваната част и респективно отмяна на наказателното постановление в тази част. Касационният жалбоподател не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е основателна, предвид което първоинстанционното съдебно решение следва да се отмени в атакуваната му част.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районен съд - Перник е възприел фактите по делото, въз основа на данните внесени чрез представените пред него писмени и гласни доказателства. Въз основа на тях от фактическа страна е установено, че на 02.03.2011 г. около 12:50 h, в гр. Перник, В.В.М., като водач на автобус за специализиран превоз на пътници е допуснал извършване на превоз на трима пътници без карти за специализиран превоз по образец. Нарушението е установено при извършвана проверка от контролни органи на ДАИ, на водача е съставен АУАН от същата дата, въз основа на който е издадено процесното НП, с което водачът е административно наказан.

При така установената фактическа обстановка и след проведеното съдебно следствие Районен съд - Перник е установил от правна страна, че актът и издаденото въз основа на него НП са съставени при спазване правилата на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, от компетентни органи и в необходимата форма, без допуснати процесуални нарушения в производството по налагане на административно наказание, които да са основание за отмяна на процесуално основание. Разглеждайки спора в неговото същество, районния съд е приел вмененото на жалбоподателя нарушение за безспорно установено и доказано и съответно правно квалифицирано. По отношение размера на наложеното наказание е намерил същото за правилно и законосъобразно, определено в посочения от законодателя размер.

След извършената касационна проверка на посочените в жалбата пороци на решението, както и служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК Административен съд – Перник намира жалбата за неоснователна, като съображенията за това са следните:

За нарушение по чл. 62, ал. 1 от Наредба №33, ЗАВП съдържа специална санкционна правна норма и това е именно чл. 94, ал. 2 от ЗАП. Настоящият съд споделя тази позиция на първата съдебна инстанция. Твърдението на жалбоподателя, че картата за специализиран превоз не е документ за превозна цена е неправилно. В допълнение към мотивите на първоинстанционното решение следва да се отбележи, че съдът приема картата *и за специализиран превоз*, за документ за платена превозна цена. Този извод се прави въз основа на законовите разпоредби и по пътя на тълкуването при следните мотиви:

Съгласно чл. 61, ал. 1 от наредба № 33, специализиран превоз се извършва въз основа на сключен **договор** между лицензиран превозвач – физическо или юридическо лице и предприятие или учебно заведение;

Съгласно чл. 23, ал. 1 от ЗАВП, специализирани автобусни превози се извършват от лицензирани превозвачи по договорени с клиента **цени** – от това следва, че превозът е платен, а картата удостоверява, както наличието на такава договорна клауза, така и удостоверение за правото на лицето да пътува;

Съгласно чл. 62, ал. 1 от Наредба №33 при специализираните превози всяко лице, трябва да има **карта**, издадена му от превозвача, удостоверяваща **правото** му да пътува.

Текстът на чл. 62, ал. 1 от Наредбата е максимално ясен и няма необходимост от разширително тълкуване. И съгласно правилото на чл. 94, ал. 2 от ЗАП задължение и на водача е да не допуска превоз на лица без такъв документ. Неслучайно ал. 1 на чл. 94 от ЗАП предвижда отделен случай на санкция – при неиздаване на такъв документ, което още по-ясно маркира задължението да не се допуска превоз без наличие на вече издадената карта при специализираните превози, която да е у лицето в момента на превоза.

Съгласно чл. 3, ал. 2 от Наредба №33 **обществен превоз** на пътници са и : т. 2 – специализирани превози. Санкционната норма на чл. 94, ал. 2 маркира „**обществен** превоз на пътници без документ за платена превозна цена”, то следователно волята на законодателя е представяне при проверка на документ за платена превозна цена.

Поради липса на определение в ЗАВП и Наредба №33, което да е относимо в случая, на понятието „документ за платена превозна цена”, по пътя на тълкуването, на основание чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове (ЗНА), може да се използва даденото в чл. 31, ал. 1 от Наредба №2/15.03.2002 за утвърждаване на транспортни схеми за осъществяване на **обществен превоз** на пътници, че „превозът се извършва **срещу документ за платена превозна цена**

(билет или карта), издадени от лицензирания превозвач – физическо или юридическо лице. Чл. 46, ал. 2 от ЗНА гласи, че когато нормативният акт е непълен, за неуредените в него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. В случая тълкуването се прилага единствено относно съдържанието на понятието „документ за платена превозна цена” и неговите разновидности, без това да е в нарушение на правилото на чл. 46, ал. 3 от ЗНА.

Предвид гореизложеното, състав на нарушение, наказуемо по реда на чл. 94, ал. 2 е налице в случаите, както когато лицензирания превозвач нареди извършване на специализиран превоз без карти, така и когато водачът на автомобил за специализиран превоз извърши такъв, като допусне лица, които не са снабдени с необходимите за това карти. Отделен е въпросът, че съгласно текста на чл. 63, ал. 2 от Наредба №33 превозвачът следва да води и отчет за броя на предоставените на клиентите карти, техните серия и номер за всеки договор. Няма данни по преписката такъв списък да е предоставен на административнонаказващия орган (все пак водачът е служител на лицензирания превозвач), нито пък да са предоставени карти за специализиран превоз, които да са такива по смисъла на чл. 62, ал. 1 от Наредба №33, съобразени с посочения образец и съдържащи необходимите данни. При тези изводи, въпреки твърденията на жалбоподателя, че пътниците в автобуса са притежавали карти, тезата си същия не е доказал нито в хода на производството по налагане на административно наказание, нито в производството пред районния съд, нито е представил пред касационната инстанция. При тези данни логичният извод, базиран на така установените по делото обстоятелства е, че тезата на административнонаказващия орган, представил пред съда доказателства за осъществено нарушение, не е оборена с факти от отсрещната страна, която без да носи тежестта на доказване не се е възползвала от свето право да се защити чрез доказателства, които ако са налице, могат да бъдат предоставени на съда само от наказаното лице.

Вследствие всичко гореизложено, настоящият касационен състав намира следното:

При разглеждане на делото и постановяване на атакувания съдебен акт районния съд не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за неговото касиране. Настоящият съдебен състав не констатира пороци на обжалваното решение и относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, които да са основание за неговата отмяна или изменение.

Водим от гореизложеното, съдът намира, че касационната жалба е неоснователна и решението на Районен съд - Перник в обжалваната му част, като правилно и законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1135 от 15.12.2011г. на Районен съд-Перник, постановено по НАХД № 1507 по описа на съда за 2011г. В ЧАСТТА, с която е потвърдено НП №34-0000151 от 08.08.2011 г. по отношение на наложеното за нарушение по чл. 62, ал. 1, изр. 1 от Наредба №33 от 03.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България на МТ административно наказание „глоба” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лв. на основание чл. 94, ал. 2 от ЗАП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/